

кѣпете, храните, чункимъ . . . ! Грѣхота е, Иване, грѣхота е, синко, туй! . . . Кучето си е пакъ куче. Може другадѣ туй ястие по да хване мѣсто.

— Я го пусни да го хванатъ оня, вчерашнитѣ, дѣто ги ловѣха . . .

— Тѣ не могатъ да му сторятъ нищо, защото то има медалъ. Видишъ ли онова жълто парче закачено на гердана му? За него господарьтъ даде два лева.

— Язкъ за паритѣ!

Въ сѣщия мигъ кучето, сѣкашъ разбра, че за него се говори, та спрѣ да лапа лакомо мрѣвкитѣ и съ голѣмитѣ си кървави очи изгледа страшно дѣда Генка.

Той го изхока прѣзрително и го яката заплю.

То изново залапа крѣхкото месо и замласка, безъ да го е грижа отъ нѣкого.

Дѣдо Генко продължи слѣдъ малко:

— Куче, добитѣкъ, ама и то честито! Родено да рахатува! По насъ кучетата обикалятъ денѣ и нощѣ по сокаци и купища да намѣрятъ кокалъ да гризнатъ, пакъ и който ги не срѣщне, той ги не удари; краката имъ изпочупени и кожата имъ — на рѣшето. И между хората е тѣй: който рахатува, рахатува, а другъ пѣкъ тегли черно тегло. Та има хора, пакъ и всички отъ наше село, които биха завидѣли на тоя касметлия хайванъ. По насъ казватъ: „гладенъ като куче“, „кучешко тегло“, а тукъ трѣбва да казватъ: „кучешки рахатлъкъ! . . .“

IX.

Въ 2—3 дена дѣдо Генко упозна улицитѣ и почна да излиза самъ тукъ-тамъ изъ града, когато му домѣчнѣваше вѣжщи.

Днесъ — 18 май — царски празникъ: именъ день на Н. Ц. В. Княза. Врѣмето бѣше хубаво и прохладно: сѣкашъ, невидима сила нарочно бѣ прогонила тъмно-пепелявитѣ облаци, които отпрѣди 1—2 дена покриваха небето и половина Витоша. Още отъ сутринъ рано се зачуваха музикитѣ на отдѣлнитѣ войскови части, които отиваха да захванатъ мѣсто въ лагера до Княжевското шосе, дѣто щѣше да стане парадътъ. Кѣщи